

Thomas en Nina (correcties 5 - 1 -12)

Op zondag 25 september maakte ik kennis met Thomas en Nina. Rolf was daarbij. Eerlijk gezegd wist ik niet waar ik aan begon.

Het voert te ver om te vertellen hoe toevallig het is dat ik hierin verzeild ben geraakt. Het voelt alsof het zo heeft moeten zijn. Dat zei Hilda ook toen ze mij voor Nina had gevonden. Ik wist niet veel van Thomas en waarom zou je ook veel van iemand willen weten die nog maar kort te leven heeft? Het ging er toen nog voornamelijk om of het zou klikken tussen Nina en mij. Ze leek me meteen een heel leuk hondje maar of het wederzijds was?... Ik hoorde later van Thomas dat die eerste ontmoeting bijzonder goed gegaan was omdat ze meestal schuw was, vooral met mannen. Maar ze kwam meteen naar me toe, toen ik voor het eerst bij Thomas op de bank zat in het gasthuis.

Natuurlijk zou ik Thomas WEL leren kennen, en Thomas mij, alleen al omdat hij natuurlijk wilde weten hoe Nina terecht kwam. Die eerste week kon ik Nina elke middag komen halen zodat we aan elkaar konden wennen en ik bracht elke keer verslag uit. Eigenlijk had ik haar die dagen op proef, maar ik heb geen moment getwijfeld. Ik vind lang niet elke hond leuk, maar het was meteen duidelijk dat dit een superhondje was. Het eerstvolgende weekend – 1, 2 oktober – had ik een veel eerder gepland uitstapje naar Amsterdam. Dat was wel leuk, nog even heel erg zomer bovendien, maar ik miste Nina al. Zo snel als je je kan hechten aan zo'n hondje. Daarna heb ik geen dag meer overgeslagen.

Die eerste week had ik al een fietstochtje met Nina naar mijn moeder in Paterswolde gemaakt. De volgende keer, een week later, rende ze het laatste stuk al enthousiast voor me uit, ze wist de weg. Mijn beste vriendin (Frédy) had haar een knaagbotje gegeven, waar Nina alleen op kauwde toen zij op bezoek was. Maar toen ze een maand later weer op bezoek was, kwam Nina met dat botje in de bek aanlopen en legde het voor haar neer, zoals een kat een gevangen muis. Dit soort dingen vertelde ik natuurlijk aan Thomas. Die vond dat prachtig, en had dan zelf ook weer allerlei sterke verhalen over Nina. Ze heeft trouwens toch al iets kat-achtigs, zoals ze bij het spelen met haar poten naar een bal slaat en zoals ze kopjes geeft:

Bijvoorbeeld 's ochtends. Als ik opsta, blijft ze altijd altijd lekker nog een uurtje liggen. In de mand naast mijn bed in de slaapkamer. Wel komt ze halverwege dat uurtje meestal even naar de woonkamer. Ze

komt lekker rekkend en strekkend aanwandelen. Lekker uitrekken met de kop naar beneden en de kont omhoog met die kwispelstaart. Ik ga op dan mijn hurken voor haar zitten, en dan geeft ze kopjes in mijn hals, langs links, langs rechts en dan zover mogelijk naar beneden met haar neus onder mijn kleren. En dan is het ineens weer genoeg en trippelt ze terug naar haar mandje in de slaapkamer. Ze meldt zich pas weer als ik gedoucht heb en mijn schoenen aantrek. En als ik eens een uur later opsta, doet ze alles gewoon ook een uur later. En dan naar buiten 's ochtends. Vooral bij slecht weer is dat vermakelijk. Stevig stappend rechtstreeks naar de waterkant zo'n 150 meter van mijn huis. Daar bij dat bordje "geen opruimplicht" legt ze haar ochtend-drol. Al snel gevolgd door een grote plas. En dan kunnen we wat Nina betreft wel weer naar huis. Helemaal mijn hond.

Wat overigens niet wegneemt dat ze ook heerlijk in de stromende regen door de modder kan rennen in het stadspark. Elke dag gaan we naar het uitlaatgebied daar (wat we zelf nog wat vergroot hebben.) Met de fiets. Omdat ze dan in een half uur/ drie kwartier voor een dag beweging kan pakken. Ze loopt trouwens ook aan de lijn geweldig naast de fiets. Als het moet dicht naast de fiets. Altijd tussen dezelfde paaltjes door als ik. "Ja, dat heb ik haar wel geleerd," zei Thomas dan als ik hem dit vertelde. Ook heel gehoorzaam en heel schuld bewust als het een enkele keer wat treuzelend gaat: dat komen als ze weer vast moet. Ook wat betreft luisteren heb ik een geweldige hond van Thomas geërfd. Zo lief en makkelijk ook met andere honden. Eigenlijk jammer dat zo'n fantastische karakter zich niet mag voortplanten.

Ze gaat nooit voor de deur zitten zeuren. Maar als ik mijn schoenen aantrek, wordt ze speels en gaat zich bemoeien met het veters strikken waardoor het alleen maar langer duurt, of ze gooit nog even een bal door de kamer.

Het idee was dat Nina zo lang mogelijk bij Thomas in het gasthuis zou blijven wonen, en dat ik haar dagelijks mee uit zou nemen zodat Nina aan mij kon wennen en Thomas in ieder geval niet tijdens zijn leven al afstand van haar zou hoeven doen.

Maar in de beginperiode in het gasthuis bloeide Thomas op. Het ging eigenlijk steeds beter met hem. Mede dankzij een goed afgestelde dosering morfine was hij pijnloos en meestal redelijk ontspannen. Er is een moment geweest dat hij zich zo sterk voelde dat hij zich niet kon voorstellen dat het half

november afgelopen kon zijn (op 12 augustus was zijn prognose nog twee maanden). Hij kon misschien nog wel een jaar mee, zo voelde hij het. Hij bekende wel dat zijn probleem was dat hij 's nachts bang was. En dat is zijn probleem gebleven. Angst, paniekaanvallen, hyperventileren: hij had er sowieso altijd al last van gehad. Maar verder, en zeker met alle hulp van Rolf had hij mij niet echt nodig voor Nina.

Dus ik was misschien wat te vroeg in beeld gekomen, en twee bazen is ook niet ideaal, maar ik kon gewoon geen dag meer overslaan, ik was al helemaal verknocht aan het beest. En met Thomas bleek ik prima overweg te kunnen.

(Ik ben André Salters, nieuwe baas van Nina. Maar erg bazig hoef ik gelukkig niet te zijn. Ik heb Thomas onvermijdelijk een beetje leren kennen deze afgelopen drie maanden dat we elkaar dagelijks zagen. Vanaf 25 september. Hij was net naar het gasthuis verhuisd. Ik heb hier van alles opgeschreven over deze afgelopen periode en ook over hoe leuk dit superhondje is. Maar dat moeten jullie maar geloven. Te lang. En ook weer te kort want er is nog zoveel meer over te vertellen. Maar ik doe nu alleen even het laatste stukje:)

We raakten niet uitgepraat over het Nina. Thomas kwam ook bij mij thuis kijken waar ze terecht kwam. Hij was daar heel gelukkig mee. We maakten in die begin periode nog wel eens samen een wandeling. Maar jammergenoeg ging het lichamelijk toch wel onvermijdelijk hard achteruit. En het is bij vlagen moeilijk geweest om dat te zien. Ook wel omdat ik nooit wist hoe ik Thomas zou aantreffen. Er is een lange periode geweest dat ik hem 6 x per dag zag. Drie keer Nina halen en brengen. Vaak was hij vrolijk en dapper, maar ook wel ziek, benauwd, onrustig of bang, in paniek. Soms alles op een dag.

Het was geweldig om te zien hoe de vrijwilligers hem hielpen om weer rustig te worden, aan zijn bed bleven als hij niet alleen wilde zijn. En die dames van de buurtzorg. Geweldige mensen. Die mij ook vaak het gevoel gaven dat ik gewaardeerd werd.

Ook Thomas gaf mij dat gevoel, keer op keer. Het is bizar en tragisch maar Thomas heeft deze laatste periode in het gasthuis de gelukkigste van zijn leven genoemd. Hij kon heel emotioneel zijn daarover.

Sentimenteel ook.

Ook als hij weer eens zei hoe blij hij met mij was, en dat hij helemaal zeker was dat Nina goed terecht kwam. Dan pakte hij mijn hand en schoot hij weer vol. Of die keer dat ik dat tweede kleine portretje van Nina te voorschijn haalde.

Hij slaakte en kreetje. Ik schrok ervan. Hij hilde weer. Hij vond het zo mooi. Nooit gedacht dat ik nog zou meemaken dat ik met een schilderijtje iemand aan het huilen kreeg. En daar raakte ik op mijn beurt dan weer ontroerd van.

Het was natuurlijk ook moeilijk voor Thomas, dat het hem teveel werd om Nina bij zich te hebben, dat hij haar niet de aandacht kon geven, die hij haar wilde geven. En dat ze ook niet meer aangespoord hoefde te worden om met mij mee te gaan zoals in het begin. Maar hij vond dat ook goed. En altijd nam hij maar afscheid, serieus afscheid, elke avond weer en ik bleef maar tot morgen zeggen.

Een van de laatste keren dat Thomas nog echt in staat was Nina op het bed vast te houden en te knuffelen, zei Thomas: "Zo wil ik gaan. Nu in slaapvallen en niet meer wakker worden. Zo met Nina in mijn armen."

Ik had hem dat graag gegund. Maar het heeft nog een paar dagen geduurd. En als hij bij was had hij het zwaar. Bij de laatste twee bezoeken heb ik Nina niet meer bij Thomas op bed gezet en ik heb haar de aanblik van de overleden Thomas bewust bespaard. Ze heeft mooi geleidelijk afscheid genomen van een nog levende Thomas en Thomas van haar.

Het is goed gegaan - zo goed als mogelijk was - en ik zal mijn uiterste best doen om te zorgen dat het goed blijft gaan met Nina, en ik zal nooit vergeten hoe ik aan haar gekomen ben en van wie ze was.